

GĘBIATY (1) ai

N sg f gębiatã.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „gęba” ‘jama ustna (jako miejsce, gdzie się znajdują narządy mowy)’; dużo mówiący, pyskaty: Trzećia [żona] bywa gębiąta/ ktorey ieśli nie da/ To mu szpetnie náljaie/ to nań ciężko biáda. ZbylPrzyg A4.

Cf GĘBATY

HG